

[Lilli Gyldenkilde]

gran af sandhed i det, hr. Glistrup sagde, at jeg går herop for at gøre opmærksom på følgende: Socialdemokratiet har fremsat forslag om tryghed i ansættelsen – ja. Vi har fremsat et – ja. Vi fremsatte faktisk vores forslag første gang tidligere, end Socialdemokratiet gjorde, så det er i hvert fald en historisk forfalskning, som hr. Glistrup her udsætter Folketinget for. Det er vi ikke uvant med, men jeg vil sikre mig, at andre ikke hopper på den.

Og, hr. Glistrup: Er samtlige lande, som Danmark sammenligner sig med – det være sig Holland, Belgien, Frankrig, Vesttyskland – socialistiske lande? Nej, det er de ikke, og dér har man altså tryghedsbestemmelser i ansættelsen for medarbejderne i virksomhederne, hr. Glistrup.

Må vi ikke blive fri for det pjat, at vi altid skal have at vide, at vi er socialister, værre end Gorbatsjov osv. Det er ulideligt at høre på, og jeg skal ikke ulejlige salen mere med at svare hr. Glistrup i denne debat.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Så skal jeg til gengæld ulejlige fru Lilli Gyldenkilde med at svare hende ved at sige, at hun har så evig ret i det, hun startede med at sige, at det ikke ville gøre indtryk på mig, hvad hun fremførte, for det var aldeles uholdbart, hvad hun sagde.

Det, vi skal tage stilling til, er det forslag, der foreligger, og det er helt åbenbart, at det forslag, der foreligger af 10. januar 1989, er et forsøg på at overtrumfe Socialdemokratiets forslag, som vi havde til første behandling den 8. december 1988, og det er helt oplagt, at Socialdemokratiets forslag ikke kunne samle flertal, og uanset det går man altså videre med at foreslå ordninger, som om – undskyld, at jeg siger det: Socialistisk Folkeparti foreslår socialistiske løsninger, det troede jeg ærlig talt ikke var en så stor fornærmelse, som jeg forstod på fru Lilli Gyldenkilde at hun opfattede det som – socialistvejen skulle hjælpe. Selvfølgelig har man, hvad man kan kalde tryghedsbestemmelser i Holland, Sverige og andre steder, men det har man skam også i Danmark. Derfor kan de glimrende stå både i det svenske og det hollandske parlament og henvise til, at alle de lande, de sammenligner sig med, f.eks. Danmark, har tryghedsbestemmelser. Vel har vi da så!

Derfor er det ikke noget som helst argument for, at vi skal efterabe, hvis vi eventuelt har dårlige ting, som bevirker, at vi svækkes i hollandsk og svensk næringsliv af at have nogle fjollede bestemmelser af den ene eller anden art, alle dem, Socialistisk Folkeparti foreslår.

Jeg deltager meget gerne i fortsat debat med fru Lilli Gyldenkilde, for jeg er helt sikker på, at dér har jeg fat i den lange ende, når jeg skal diskutere disse emner sagligt med fru Lilli Gyldenkilde, så jeg forstår godt, at hun ikke vil diskutere med mig.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg skal ikke blande mig i den debat, der har været mellem fru Lilli Gyldenkilde og hr. Glistrup, men jeg vil dog sige, at den eneste måde, hvorpå hr. Glistrup kan vente, at vi andre skal tage hans synspunkter alvorligt, er trods alt, at der er en eller anden form for jordnærhed i dem, sådan at de har noget med arbejdsmarkedet at gøre og ikke mest bærer præg af at være undfanget i Fremskridtspartiets gruppeværelse, hvor hr. Glistrup har siddet alene. Jeg synes trods alt, det ville hjælpe på det hele, hvis vi havde en fornemmelse af, at de hang sammen med, hvad gruppen mente, og ikke blot med verdensfjerne synspunkter.

Jeg skal om dette forslag kun sige, at vi i høj grad har diskuteret tryghed allerede under den foregående debat. Den sammenhæng, der er mellem dagpengesystemet, tryghedsbestemmelserne og varslingsreglerne, synes jeg vi fik understreget på en god måde, og dermed er også sagt, at tryghed ikke er et gratisprincip, som man blot deler ud efter forgodtbefindende, men derimod noget, som må hænge sammen med den almindelige ordening på arbejdsmarkedet og med, hvordan vi kan lave et system, som forbinder rettigheder og ansvar.

Dermed har jeg også sagt, at vi fra radikal side er åbne over for diskussion af dette emne og måske endnu mere åbne, end vi var, da dette forslag var til behandling første gang, fordi vi nu kan se det i sammenhæng med, hvordan dagpengesystemet kommer til at se ud i fremtiden.

Men samtidig er min konklusion den samme, som den var dengang: at der er en række forslag i det, som her ligger på bordet, som vi ikke kan tilslutte os, fordi vi mener, de er for bureaukratiske og ikke vil gavne de ansatte.